

Micu, având trei copii (Dumitru, Maria și Lidia), dintre care primii doi au trecut la cele veșnice prematur.

Hirotonia în diacon o primește în anul 1931, iar în preot, în anul 1932.

În decursul vieții preoțești, i se încredințează mai multe responsabilități: director al Ziarului „Telegraful Român”, Rector al Academiei Teologice din Sibiu, Profesor la Sibiu și apoi la Facultatea de Teologie din București (catedra de Ascețică și Mistică, apoi de Dogmatică).

Părintele Stăniloae a susținut grupul „Rugul Aprins”, participând la întâlnirile organizate, fără a face parte din această mișcare. Din cauza regimului comunist, a suferit închisoare între anii 1958-1963, fiind înțemnițat la București și Aiud.

Distinsul teolog a fost membru în mai multe comisii teologice și delegații ale Bisericii Ortodoxe Române și a conferențiat în mai multe centre universitare din Oxford, Freiburg, Heidelberg, Bonn, Tübingen, Köln, Paris, Berna, Strasbourg, Geneva, Belgrad, Atena, Tesalonic, Bossey, Ierusalim, New York, Boston, Detroit, Chicago, Washington etc.

Pentru prodigioasa sa activitate teologică și științifică a primit mai multe titluri de „Doctor Honoris Causa”, conferite de mai multe instituții academice, din străinătate și din țară: Universitatea din Tesalonic, Institutul Teologic Ortodox „Saint Serge” din Paris, Facultatea de Teologie din Belgrad, Facultatea de Teologie din Atena, Universitatea din București, iar după anul 1990, a devenit Membru corespondent al Academiei Române și mai târziu, Membru titular al aceleiași for științific.

În anul 1981, este premiat la Londra cu distincția „Crucea Sfântului Augustin din Canterbury”, pentru reușite teologice și creștinești; a mai primit, de asemenea, și premiul „Doctor Leopold Lucas” al Facultății de Teologie din Tübingen.

Dintre numeroasele sale lucrări publicate amintim: „Catholicismul după război” (1932); „Viața și învățătura Sfântului Grigorie Palama” (1937); „Ortodoxie și românism” (1939); „Poziția domnului Lucian Blaga față de creștinism și ortodoxie” (1942); „Iisus Hristos sau restaurarea omului” (1943);

„Dogmatica”, volumele I, II, III (1978); „Spiritualitate și comuniune în liturgia ortodoxă” (1986); „Chipul nemuritor al lui Dumnezeu” (1987); „Uniatismul în Transilvania, încercare de dezmembrare a poporului român” (1973); „Sfânta Treime sau La început a fost iubirea” (1993). A tradus „Filocalia” în 12 volume (1946-1990), precum și multe alte cărți de teologie ale Sfinților Părinți și ale teologilor străini. Din această succintă bio-bibliografie se desprinde faptul că Părintele Dumitru Stăniloae a avut capacitatea extraordinară de a dialoga în interiorul ortodoxiei și în afara ei, fără complexe, demn și plin de râvnă pentru adevărul dumnezeiesc, păstrând fidelitatea față de Sfânta Scriptură și Sfinții Părinți ai Bisericii Mântuitorului Iisus Hristos.

Prin har, trăire, rugăciune și inspirație divină, Părintele Dumitru Stăniloae a teologhisit despre Sfânta Treime, despre iubirea lui Dumnezeu față de om, despre Sfânta Scriptură, Biserică, Sfintele Taine, Scrierile Sfinților Părinți, virtuțile teologice, Ierurgii, despre spiritualitatea poporului român și libertate. A crezut în ceea ce a mărturisit, și a trăit ceea ce a teologhisit și a luminat multă lume, și mulți oameni s-au apropiat de Dumnezeu datorită descoperirilor sfinte făcute în scrierile sale. Dorința Părintelui Stăniloae de a vorbi despre Dumnezeu și om are la bază dorul său ca umanitatea să fie îndumnezeită prin puterea Mântuitorului Iisus Hristos și lucrarea harului Duhului Sfânt.

Părintele Stăniloae nu a obosit să îndemne la o înnoire a teologiei ortodoxe prin recuperarea izvoarelor, a duhului Sfinților Părinți, a spiritualității Tradiției, a isihasmului palamit. Părintele Stăniloae este incontestabil cel mai distins reprezentant al acestei orientări de recuperare.

În puținele cuvinte de mai sus, nu am încercat să-l prezentăm pe Părintele Dumitru Stăniloae, deoarece el se prezintă singur prin scrierile și prin opera sa ce zugrăvesc întregul univers în care Dumnezeu și omul se iubesc, ci am dorit să-l reamintim pentru a fi citit, înțeles și trăit în lumina și frumusețea divină a Taborului Ortodoxiei.

(P. S. Emilian Lovișteanul, text apărut în Art-emis, 5 Decembrie 2013)